

Marion van de Coolwijk

DierenAlarm!

Poezen op de vlucht

Met tekeningen van Jolet Leenhout

δ

Het geheim van de praatpet.



‘Wilt u hier zitten, mevrouw?’ Linne staat al naast haar stoel. De bus slingert een beetje. Linne grijpt de stang boven haar stevig vast. Ze kan er net bij. Linne is een meisje met een vrolijke wipneus en lange, krullende haren.

Op haar hoofd staat een stoere, rode pet. Haar grote, bruine ogen kijken brutaal de wereld in. De mouwen van haar windjack zakken langzaam naar beneden. Ze moet op haar tenen staan om de stang vast te houden.

Een mevrouw met een zware boodschappentas knikt vriendelijk.

‘Dank je wel, kind,’ zegt ze. ‘Dat is heel aardig van je. Mijn oude benen kunnen niet meer zo lang staan. En ik moet er pas over vijf haltes uit.’

De mevrouw gaat op de stoel van Linne zitten. Ze zet de boodschappentas op haar schoot. Linne gaat bij Chloë in het gangpad van de bus staan. Chloë is haar beste vriendin. Ze zijn samen op weg naar de schoonheidssalon van mevrouw Mooimans. Daar werkt de moeder van Linne. Linne’s moeder is schoonheidsspecialiste. Dat is iemand die andere mensen mooi maakt. Met make-up en crème en nog veel meer dingen. Chloë en Linne



hebben deze week vakantie. Ze hoeven niet naar school. Chloë woont op een boerderij even buiten de stad. Maar ze logeert nu een paar dagen bij Linne. En vandaag mogen ze een kijkje nemen in de schoonheidssalon. Chloë en Linne verheugen zich enorm op het bezoek.

‘Ik ga jou schminken,’ roept Chloë enthousiast. ‘Er is vast heel veel make-up in die salon waar je moeder werkt.’

Linne knikt. Ze pakt de hand van Chloë en bekijkt haar nagels.

‘Dan ga ik jouw nagels lakken met paarse nagellak!’ Chloë moet vreselijk lachen.

‘Ben jij gek!’ roept ze luid. ‘Dan ben ik net een heks!’

De bus maakt plotseling een scherpe bocht. Linne en Chloë worden ruw opzij geslingerd.

‘Oeps!’ roept Chloë geschrokken. Ze grijpt de jas van

Linne vast. Giechelend gaan de twee meisjes weer rechtop staan.

‘Tjonge, het lijkt wel een achtervolging,’ zegt Linne met pretoogjes.

De mevrouw met de boodschappentas tikt tegen Linne’s arm.

‘Jullie mogen wel bij mij op schoot zitten, dames,’ zegt ze vrolijk. Linne en Chloë schudden hun hoofd.

‘Nee, dank u wel, mevrouw!’ giechelt Linne.

‘Wij moeten er toch zo uit!’ Chloë geeft haar vriendin een stomp. Ze wijst naar Linne’s hoofd.

‘Je pet zakt naar beneden!’ zegt ze bezorgd.

Linne pakt de rode pet van haar hoofd. Ze schudt haar krullende haren naar achteren. Met haar vingers plukt ze voorzichtig een pluisje van de pet.

Linne doet heel voorzichtig met de pet.

Het is ook niet een gewone pet...

Nee, het is een toverpet. Als Linne de pet op haar hoofd heeft, kan ze de taal van de dieren verstaan. En dat is natuurlijk heel bijzonder.

Niemand kent het geheim van de rode pet, behalve haar vriendin Chloë! Zij weet dat Linne de taal van de dieren kan verstaan als ze de rode toverpet op heeft. Samen hebben ze al heel wat avonturen beleefd.

‘Wat een leuke pet, meisje,’

zegt de mevrouw lachend.

Linne knikt. ‘Ja, mevrouw, het is een heel bijzondere pet.’

Chloë geeft Linne een knipoog. ‘Heel bijzonder!’

De mevrouw kijkt nieuwsgierig.

‘Zo, zo..’

Linne glimlacht en kijkt door het busraam naar buiten.

Het regent buiten.

‘Bah,’ mompelt ze zacht. ‘Net nu we vakantie hebben.’

Onder de stoel van de mevrouw beweegt iets.

Een grote staart zwaait heen en weer langs de benen van de mevrouw.

‘IEIEIE!’ De mevrouw schreeuwt heel hard.

De mensen in de bus kijken haar nu allemaal aan.

Wat is er aan de hand?

‘Er zit een monster onder mijn stoel!’

De mevrouw kijkt nu heel angstig naar haar benen.

De zware boodschappentas begint gevaarlijk

te wiebelen. Onder de stoel van de mevrouw beweegt

iets harigs. De mensen in de bus worden nu ook

nieuwsgierig. Met een grote zwaai tikt de staart

tegen de benen van de mevrouw.

‘HELP!!!’ schreeuwt de mevrouw nu doodsbang.



Een verstekeling in de bus!



Linne bukt. Ze trekt een grote hond onder de stoel vandaan. ‘Kom maar, Rex,’ zegt Linne. ‘Je maakt die mevrouw aan het schrikken!’

De mensen in de bus beginnen te lachen.

Er is gelukkig niets aan de hand. De mevrouw kijkt beteuterd.

‘Is die hond van jou?’ vraagt ze. Linne knikt.

‘Ja mevrouw. Dit is Rex en hij is heel lief, hoor!’

De mevrouw moet nu ook wel lachen. Ze aait Rex over zijn kop. ‘O, o, o, wat ben ik geschrokken van jou kriebelstaart.’ Rex geeft de mevrouw een kopje. Hij is allang blij dat die mevrouw niet op zijn staart is gaan staan.

Chloë loopt naar de stoel achter de mevrouw toe.

Ze bukt zich en kijkt onder de stoel.

‘Nala!’ fluistert ze. ‘Nala, kom maar tevoorschijn. We moeten er zo uit!’

De mevrouw draait zich nieuwsgierig om.

‘Zit er nog een hond in de bus?’

Linne knikt. ‘Jazeker! Mijn vriendin Chloë heeft ook



een hond! Die heet Nala!’

De mevrouw kijkt verbaasd nog een hond die onder de stoel vandaan kruipt.

‘Waarempel!’ roept ze luid. ‘Het lijkt hier wel een dierentuin!’

Plotseling gaat de bus langzamer rijden. Rex spitst zijn oren. De bus stopt en de deuren gaan open.

‘Moeten we er hier uit, Linne?’ vraagt hij.

Linne schudt haar hoofd. ‘Nee, we moeten er nog niet uit. Pas de volgende halte!’ Linne wijst op een groot bord dat in de bus hangt. ‘Kijk maar, de Peperlaan is nog een stukje verder.’

De deuren sluiten en de bus rijdt verder.

De mevrouw kijkt verbaasd naar Linne en haar hond.

‘Ha, ha, het lijkt wel of je met die hond praat!’

Chloë geeft een gilletje van schrik. Ze heeft gehoord wat de mevrouw zei. Linne kijkt de mevrouw met grote ogen aan.

‘O! Eh... ik... dat lijkt maar zo, hoor!’

Linne’s hoofd wordt langzaam rood. Ze heeft weer

eens niet nagedacht. De mensen mogen niet weten dat ze met Rex kan praten. Dat is een groot geheim! De mevrouw streelt Rex over zijn kop.

‘Jullie zijn vast dikke vrienden. Ik heb thuis een poes. Daar kan ik ook uren mee praten.

Ach, konden we de dieren maar eens echt verstaan...’

De mevrouw zucht.

Linne is blij dat de mevrouw niet echt gelooft dat ze met Rex aan het praten was. Die mevrouw moest eens weten!

De bus stopt bij de halte in een drukke winkelstraat. Linne grijpt de riem van Rex. ‘Kom, we moeten er uit.’ Samen met Chloë en Nala lopen ze naar de deur van de bus. De mevrouw zwaait nog vriendelijk gedag. ‘Daaag!’ Linne springt uit de bus. Gelukkig is het droog. Chloë, Nala en Rex volgen haar. Dan staan ze op straat. Er stappen nog meer mensen uit. Linne en Chloë draaien zich nog even om en zwaaien naar de mevrouw in de bus.

Plotseling vliegt er iets zwarts door het gangpad van de bus. Linne schrikt. Wat is dat nu? Rex en Nala beginnen te grommen. Ze ruiken iets vreemds. Hun staarten staan recht overeind. De deuren van de bus gaan langzaam dicht. De andere mensen lopen langs Chloë en Linne de drukke straat in. Het lijkt wel of niemand iets heeft gezien.

Linne doet snel een stap naar voren. Ze zet haar rechtervoet op de treeplank van de bus.

Net op tijd! De deuren gaan sissend weer open. Linne stapt weer in de bus. Ze loert in de richting waarin het zwarte ding verdwenen is. Dan opeens ziet ze iets onder de stoel van de chauffeur zitten. Het beweegt!



‘Daar!!!’ schreeuwt ze. Chloë stapt nu ook de bus weer in. Ze kijkt in de richting die Linne aanwijst. ‘Hola, jongedames...’ De buschauffeur is opgestaan. Hij loopt naar Chloë en Linne toe. ‘Willen jullie erin of eruit?’

Linne kijkt op. ‘Eh... wat zegt u?’

De buschauffeur kijkt haar knorrig aan.

Hij zet zijn handen in zijn zij en zucht. ‘Ik vroeg of je doof was!’

Linne wijst naar de stoel van de chauffeur. ‘Er zit iets onder uw stoel, meneer!’ fluistert ze angstig. Haar vinger trilt een beetje. Het is doodstil in de bus. De mensen wachten gespannen af wat er gaat gebeuren.

De buschauffeur draait zich langzaam om. ‘Iets onder mijn stoel?’ Hij bukt en kijkt in de richting die Linne aanwijst. ‘Wel verdraaid...’ Met grote stappen loopt de chauffeur naar voren. Het zwarte ding komt onder

de stoel tevoorschijn en schiet tussen zijn benen door. In een flits herkent Linne dat het een poes is. Een kleine, zwarte poes met een witte vlek op haar kopje!

De poes rent vliegensvlug langs Chloë en Linne naar buiten. Chloë kan duidelijk een witte vlek op de kop van het poesje zien. Dan verdwijnt het poesje in de drukke winkelstraat.

‘Nou moe!’ mompelt Linne. ‘Hoe komt die nu in de bus?’

De buschauffeur krabt op zijn hoofd. ‘Tja,’ zegt hij. ‘Dit is nu al de vierde keer deze week.’

Chloë kijkt verbaasd. ‘Bedoelt u dat die poes al vaker in de bus heeft gezeten?’

De buschauffeur lacht. ‘Dat kleine monster stapt ergens stiekem in mijn bus,’ zegt hij. ‘En altijd bij deze halte springt zij eruit!’ Hoofdschuddend loopt hij naar zijn stoel. ‘Nou vooruit, uitstappen, dames! We moeten verder!’

De buschauffeur gaat achter het stuur zitten.

Hij drukt op een knop.

De deuren van de bus bewegen.

Vliegensvlug springen Chloë en Linne naar buiten.

Sissend sluiten de deuren zich.

Ze zien hoe de bus wegrijdt.

